

[P. E. Eriksen.]

Det siger vi tak for, og vi håber på et positivt arbejde.

Niels Mørk: Det ærede medlem hr. P. E. Eriksen var lidt ked af mine udtalelser. Jeg forstod, at det ærede medlem mente, jeg havde den opfattelse, at det foreliggende forslag var begrundet i, at vi befandt os i et valgår. Sådan faldt mine ord ikke. Tværtimod sagde jeg, at jeg helst ville tro det allerbedste om mine medmennesker, men at der var en lang række medborgere i dette land — og det mærkede man, når man kom rundt til møderne — der havde den nævnte opfattelse. Det er klart, at når de har den opfattelse, må det ligge i de to partiers gerninger. Det er jo sådan, at én ting er, hvad man siger, én ting er, hvad man skriver, men trods alt er det gerningerne, der tæller.

Det ærede medlem sagde, så vidt jeg forstod det ærede medlem, at årsagen til, at venstre i sin tid ikke kunne gå med til sygeforsikringsreformen, som vi gennemførte i 1960, var administrationen af den. Der vil jeg gerne sige, at den gennemførte sygeforsikringslov i sig selv — ud over de goder, den bragte befolkningen — betød en rationalisering, en forenkling af meget stort omfang. Jeg tror, jeg kan sige det på den måde, at i dag er denne lov skyld i, at vi har over 200 færre sygekasser, end vi havde, før loven trådte i kraft. Der er altså sket en meget stor forenkling og rationalisering ikke alene på dette område, men på mange andre områder inden for sygeforsikringen. Vi havde ønsket at gå langt videre, og jeg tror stadig, endemålet er én sygekasse for alle. Hvorfor skal vi have 2 sygekasser, der i og for sig beskæftiger sig med de samme ting? Her kan venstre og de konservative medvirke til en forenkling, en rationalisering, hvis de vil gå med til at lave en sådan sygekasse for alle i dette land, således som tilfældet er andre steder.

Jeg tror, det ærede medlem hr. Poul Sørensen har misforstået mine udtalelser lidt. Når jeg angreb de konservative for deres stilling vedrørende tillægspensionen, var det selvfølgelig ikke, fordi dette parti stemte for tillægspensionen. Det var simpelt hen, fordi de stemte sammen med venstre for det dagsordensforslag, der kunne have

forårsaget, at denne tillægspensionslov, denne meget store reform, var blevet udsat 1 eller 2 år. Det kunne i hvert fald være sket, og det var det, jeg angreb det konservative folkeparti for, selvfølgelig ikke at det konservative folkeparti stemte for lovforslaget i modsætning til venstre.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen sagde, at det var det konservative folkeparti, der rejste sagen om, at enkepensionen skulle kobles ind i tillægspensionsloven. Det forekommer nu mig, at det var vort partis ordfører, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, der på et møde ude i landet — jeg kan ikke huske hvor — rejste dette spørgsmål, før udvalgsarbejdet i det hele taget kom i gang.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen stiller sig uforstående over for, hvad det ærede medlems partifælle, det ærede medlem hr. Poul Møller, har sagt og ikke sagt i fjernsynet i en debat. Det kan jeg ikke forstå. Jeg tror, at efter den omtale, disse udtalelser har fået i hele pressen — og ikke mindst i den borgerlige presse og venstres presse — er hele befolkningen klar over, hvad det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, og også klar over, hvilke hensigter han havde. De falder i og for sig nogenlunde i tråd med, hvad det ærede medlem og det konservative folkeparti før har sagt og skrevet, ikke mindst i den bog, som det konservative folkeparti udgav — jeg tror, det var i 1956. Jeg finder derfor ikke, at det skulle være nødvendigt for mig her at citere det, som alle og enhver ved.

Jeg vil gerne til slut sige, at der var trods alt en forskel imellem den tale, venstres ordfører, det ærede medlem hr. P. E. Eriksen, holdt her, og den, det ærede medlem hr. Poul Sørensen holdt, en væsentlig forskel. Jeg synes, det skinnede igennem, hvor stor forskellen var. Selv om man i princippet går ind for det foreliggende forslag, var der for mig at se i hvert fald en væsentlig forskel; det blev ikke mindst klart, da vi hørte det ærede medlem hr. P. E. Eriksen sige, at han var helt klar over, at selv om dette kommissionarbejde måske ville blive forholdsvis langvarigt, så ville det ikke bremse eller forhindre den videre gang med hensyn til nydannelser og udvidelser inden for den sociale lovgivning, som måtte ske og skulle ske fremefter.